

Blahoslavený Luigi Variara

Zvolil si život mezi malomocnými a přinesl mezi ně radost.

*15. 1. 1875 – +1. 2. 1923

Dnes blahoslavený don Luigi Variara, je mimořádný jev v církvi. Bývalý hlavní představený don Renato Zigiotti (Renato Ziggotti se narodil v Bevadoro di Campodoro, provincie Padova e diecése Vicenza, 9. října 1892 a zemřel v Albarè Costermano, 19 dubna v roce 1983. Byl pátým nástupcem Dona Boska od roku 1952 do roku 1965), který měl patronát, nad kanonickým zkoumáním jeho života o něm napsal toto:

„Don Variara je misionářem v první linii. Zsvětí svůj život ve prospěch trpících, těch nejubožejších a zároveň nejdále opuštěnějších. Don Variara je zakladatelem řeholní rodiny, která poprvé v dějinách má jako závazek dávat dohromady a vest k dokonalosti lidi, nemocné leprou. Je to salesián, obětující se duše, která umí poslouchat i v nejtvrděších zkouškách, jak i tehdy když se zdá, že představený zastihuje a zabraňuje větší dobro, a to z čistě lidských důvodů. Don Variara je apoštolem a hrdinou víry a lásky, které můžeme vzdát správný hold jedině po smrti.“

„Jednoho mlhavého zimního večera 20. prosince 1887 vládl v oratoři na Valdoku v Turíně čilý ruch, při kterém osm set chlapců křičelo a běhalo. Jeden z těchto chlapců Ludvik Variara napsal: „Najednou bylo slyšet ze všech stran: Don Bosko! Don Bosko! Všichni jsme instinktivně běželi k němu. Obklíčili jsme ho jako včelí roj. Zdál se jako člověk na pokraji svých sil (bylo to 20. 12. 1887, do konce života mu scházelo 40 dní). Najednou jsem stál tak, že jsem ho dobře viděl, a když jsem se k němu přiblížil, dlouho se na mě svým láskyplným pohledem díval. Tento den byl pro mě nejšťastnějším v životě. Byl jsem si jistý, že don Bosko objevil v mé duši něco, co znal jen Bůh a on.“

Chlapec Luigi Variara nepřišel do oratoře zrovna dobrovolně. Jeho tatínek, učitel na základní škole, sekretář starosty, varhaník a sbormistr kostelního choru, velice obdivoval Dona Boska. Tatínek mu vysvětlí, že v Oratoři mnoho chlapců mohlo uskutečnit své povolání a stát se kněžími. Luigi na to reagoval nevrle. „Tatínku, já povolání nemám.“ Tatínek se usmál a řekl: „Přesto jdi, studuj a buď dobrý. Když povolání nemáš, Panna Maria Pomocnice ti ho dá.“

Z Variagi (Asti), vesnice ponořené do zeleně, odešel Luigi Variara do víru, který vládl na Valdoku. V roce 1856 navštívil jejich vesnici Don Bosko, aby tam kázal misie. Donu Boskovi jeho otec svěřuje svého syna a přivádí ho na Valdocco 1. října 1887. Na začátku prožil několik dní celý vystrašený a zničený. To, co ho získalo, byla hudba. Jeden spolužák ze školy na něho vzpomíná takto: „Měl velice hezký hlas, kontraalt. Učitel Dogliani ho připravil a dovolil mu, aby byl členem chlapeckého sboru.“

Příkladný student

Jeho povolání zrál pomalu, pomalu, během čtyř let na gymnáziu. Oratoř tehdejší doby, s intenzivním a radostným životem a zbožností, ve stínu svatyně Panny Marie Pomocnice, byla líní kněžských a misionářských povolání. Mladí lidé, o tom věděli a sledovali rozvoj salesiánských povolání v Americe a byli mezi nimi hrdinové na Východě – za zmínku stojí dnes už svatý Luigi Versiglia a Callisto Caravario - ale i na západě. Luigi Variara ve velkém množství studentů exceloval kvůli svým neobvyklým darům. Jeho spolužák Alois Terrone, ho představuje takto: „Byl velice zdvořilý, žoviální povahy, byla to otevřená hlava, velice učenlivý: udělali z něho příklad ve studiu, jak to chtěl don Bosko. U příležitosti nějaké akademie, když se přálo představeným anebo když se vítali vzácní hosté, tak obvykle přání a poděkování četl on, a to nenuceně a hlasem, který zněl velice harmonicky, hlasem, kterým byl obdařen“. Také jeho spolužák don Felice Mussa říká o něm toto: „Uchovávám si na něho nejkrásnější vzpomínky.... Byl jedním z nejlepších ve třídě. Nebudil pozornost ničím zvláštním. Od ostatních se lišil prostotou a ryzí srdečnou upřímností a klidnou radostností. „Jeho prestiž rostla – pokračuje dál jeho spolužák Mussa – nejvíce vynikal ve zpěvu u mistra Dogliani.... Obvykle mu byla svěřována sóla, která tehdy v liturgické hudbě byla velice častá. Tato sóla ho učinily sympaticky známým mezi spolužáky. On se však nepředváděl a nevytahoval. Byl velice

laskavý ke všem, spřátelil se s nejmenšími a mezi nimi byli zčásti ti, co si během rekreace hráli stranou“. Jeho spolužák potvrzuje, „sympatie“, které k němu Mistr Dogliani měl. Po výčtu jiných zvláštností nakonec uzavírá: „Už od tehdejší doby byl u něho základ ctnosti, na kterém Bůh mohl stavět“. Bůh stavěl velice brzy. Pomalu, pomalu dosahoval jeho vnitřní život vrcholů dokonalosti a svatosti, které nikdo nemohl ani předvídat ani v ně doufat

Pět dopisů a jeden lístek

Rok 1891 byl rozhodujícím rokem v jeho životě. V usebrané modlitbě a v soustředěné a vážné meditaci pochopil, že se má stát salesiánem. Nakonec vstoupil do noviciátu 17. srpna 1891 a ukončil ho 2. října 1892 ihned s věčnými sliby do rukou prvního nástupce Dona Boska, dnes blahoslaveného Michala Rua.

V roce 1891 došel dopis Dona Unia, misionáře malomocných v Agua de Dios v Kolumbii, ve kterém popisoval každodenní hrdinství života a práce mezi postiženými touto těžkou nemocí. Těchto pár vět bylo předzvěstí jeho budoucnosti.

Po složení věčných slibů začal studovat v misionářském semináři na Valsalice v Turíně. Tam v květnu roku 1894 zavítal nemocný a vyčerpaný misionář Don Unia, který cítil, že je na konci svého života. Luigi si napsal na lístek své velké přání: „Chci odjet do Kolumbie a prosím Pannu Marii o tuto milost.“ Jak byl překvapený, když ze 188 studentů teologie, kteří měli podobnou touhu, zastavil se před ním a řekl: „Ten je můj.“ Luigi pokračuje: „Pak mě vzal stranou a ptal se mě, jestli bych chtěl jít do Kolumbie do Lazartu Agua de Dios a já jsem mu řekl, že s radostí, že to byl můj sen. Tuto milost jsem vždycky připisoval Panně Marii Pomocnici“.

Luigi se rychle se rozloučil se svým rodištěm a s rodinou. Následovalo čtyřicet dnů plavby Atlantickým oceánem, pak tisíc kilometrů parníkem po řece Magdalena, pak čtyři dny na koni, až 6. 8. 1894 dorazil do Agua de Dios. Don Luigi Variara ve svém deníku píše: „Náš příchod byl nečekaný, ale milí malomocní nám připravili velikou slavnost. Téměř se zdáli uzdravení při pouhém pohledu na Dona Unia, kterého velice milovali.“

Hudba mezi malomocnými

Na konci 19. století byli lidé postižení leprou v Kolumbii násilím oddělováni od svých rodin, přátel a původního způsobu života a byli nuceni žít v místě izolovaném od ostatního světa – ghettu určeném pro malomocné, odkud nebylo návratu. Jedno z těchto míst se nacházelo právě v Agua de Dios. Byl to vlastně takový koncentrační tábor. Ten, kdo do něj přicházel, musel odevzdat tehdejší občanský průkaz a místo něj dostal jinou kartičku.

Agua Dios je vesnice, kde tehdy žilo 620 nemocných leprou a s nimi žili také i jejich příbuzní. Klíma je suché a horké, 35 stupňů. Když tam přišel Don Ludvík, pracovali mezi malomocnými tři salesiáni: Don Michele Unia, iniciátor pobytu salesiánů mezi malomocnými, Don Rafael Crippa, který se stane přítelem a důvěrníkem Dona Luigi a salesián laik Jan Lusso. Už dva roky jsou tam také řeholní sestry řádu „Sestry **Představení v chrámě**“, **blahoslavené Pouspin**“, které slouží v nemocnici, kde jsou umístěny nejtěžší případy. Dále se věnují dětem, nemocným i zdravým, a daly podnět ke vzniku společenství, které vzkvétá a jmenuje se Dcery Mariiny.

Slovo malomocenství je v této době hrůzostrašným slovem. Ten, kdo je nakažen, je navždy poznamenaný, izolovaný od všech. Don Luigi si všiml, že téměř všichni malomocní jsou přivedeni do vesnice – lazaretu policií proti své vůli. Jsou tam vysazeni jako odsouzenci na doživotí. Ten, kdo se uzdraví, a také jejich zdravé děti, nikdy nejsou znovu společností přijati. Největším nebezpečím u nich je beznaděje. Před příchodem dona Unia byl alkoholismus něčím normálním a sebevraždy byly velice časté. Teď naopak je vesnice malomocných civilizovaným místem s obchody, s dílnami, kde se vyrábí umělecké předměty, s kostelem a školou, s lékařským střediskem, se sociálním střediskem řízeným samotnými malomocnými. V roce 1880 přichází do Kolumbie salesián don Michal Unia. Po roce a půl práce v hlavním městě Bogotě dostává nové poslání – jít do Agua de Dios sloužit malomocným. S pomocí dalších tam buduje lazaret, vodovod a hudební skupinu z malomocných. V roce 1893 sám onemocní a odjíždí na léčení do Itálie.

Don Unia pozval klerika Luigi Variara proto, aby tam přinesl zpěv a hudbu, aby místo oživil a obveselil. Je 8. září roku 1894. První skupinka malomocných chlapců zpívá spolu s ním skladbu: Jsi čistá, jsi zbožná, jsi krásná Maria...

8. září 1897 hudební skupina malomocných chlapců dává první koncert před civilními autoritami i ostatní veřejností. Úspěch je veliký. Když byl prezident Kolumbie na prázdninách ve městě Anapoima, blízko Agua di Dios, "Padre Luis" jak ho místní lidé nazývali, dostal šťastný nápad. Chtěl udělat prezidentovi překvapení. Se svojí hudební skupinou malomocných jde tři dny a po třech dnech pěší chůze 5 února 1899 přijde pozdravit prezidenta koncertem na jeho počest. President, obdivoval a uznal vysokou úroveň koncertu a přislíbil, že si vezme k srdci problémy Agua di Dios. O dva měsíce později dcera Virginia a syn prezidenta Sergio jsou kmotři při pokládání základního kamene pro domov s názvem "Michele Unia" v Agua de Dios. V práci s malomocnými bylo třeba veliké trpělivosti a opravdového hrdinství u Dona Luigi. Nástroje dostali od vojenské kapely a on sám musel překonávat odpor, když musel brát do rukou nástroje, které používali nemocní chlapci proto, aby je naučil na nich hrát. Skupina hudebníků obveseluje sváteční dny, přináší radost a naději. Jeden malomocný o tom píše takto: „Naše hudební skupina činí náš život sladším, když musíme polykat tolik hořkosti.“

Knězem ve 23 letech

Mezi těmito dvěma daty udělal don Luigi také jiné zázraky. Don Michele Unia 9. prosince 1895 náhle zemřel. Dva měsíce před smrtí napsal pro něho tyto řádky: „Někdo dostane moji korunu: Odvahu. Snad je, ta koruna připravena pro tebe. Studuj a modli se. Nezapomeň na mě nikdy ve svých modlitbách.“ Don Crippa předtím napsal donu Michalovi Ruovi do Turína: „klerik Luigi Variara organizuje „Společenství svatého Aloise“, učí náboženství ve veřejné škole, studuje, zpívá, pracuje, hraje na hudební nástroje... a těší se dobrému zdraví.“ Nejkrásnější slova o něm napsala jedna stará malomocná žena. „Bůh ho navždy uchovej čistým, vlídným a dobrým. On je příkladem ctnosti, andělským tvorem, osobností, která se obvykle nevyskytuje, kterou je třeba obdivovat a mít před ní úctu.“

24. dubna roku 1898 je Luigi Variara vysvěcen na kněze arcibiskupem z Bogoty. Je velice mladý, má 23 let. Rychle se vrací z Bogoty do Agua de Dios. Nepozorovaně chce převzít své místo. Avšak už patnáct kilometrů před Agua Dios při převozu přes řeku ozve se z druhého břehu slavnostní volání a příjezd do vesnice je za doprovodu kapely. Přivítání skončí v kostele zpěvem a děkováním Pánu. Svoji první mši slaví prvního května s nepopsatelnou oslavou. Jeden malomocný o tom napsal: „Takový den si nikdo z nás, kteří jsme ve městě bolesti, nepamatuje.“

V Misii Don Variara nabírá nový dech: v oratoři s chlapci, ve škole, mezi učiteli a členy kapely. Přibyl mu však nový prostor: oltář a zpovědnice. „Každý den stráví ve zpovědnici čtyři až pět hodin“, píše Don Crippa, „je velice hubený, bojím se, že podlehne vyčerpání.“

Ve zpovědnici se zrodí kongregace

Ve zpovědnici, kde přináší Boží slovo a odpuštění Boží, přichází do kontaktu s lidskou ubohostí a velikým tajemstvím lidského srdce. Mezi mladými Syny Marie objevuje mnohé duše, schopné velkých duchovních závazků, až k obětování celého svého života Pánu. Jsou však malomocné nebo dětmi malomocných a jsou to andělé. Don Variara poznal na Valsalice Dona Ondřeje Beltrami, kněze salesiána zasaženého tuberkulózou, který se obětoval jako oběť Bohu za obrácení všech hříšníků světa. Don Variara začíná ve zpovědnici ukazovat některým mladým lidem stejnou cestu: „Udělej ze své nemoci apoštolát, dej svůj život k dispozici Bohu.“ „Jako první se zasvětila slibem Nejsvětějšímu srdci Páně jako oběť slečna Oliva Sanchez, které je 30 let a je malomocná“, píše don Angelo Bianco. Stane se cennou spolupracovnicí Dona Variara. O několik dní později ji následovala v zasvěcení se Limbannia Rojas, také malomocná. Od roku 1901 do roku 1904 to bylo 23 Dcer Panny Marie, které udělaly slib zasvěcení se jako oběť Nejsvětějšímu Srdci Páně. Bez nějakého rozruchu se tak zrodil „Institut Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina“. Jako malomocné, nebo jako děti malomocných, by nikdy nebyly přijaté do nějakého Institutu zasvěceného života.

„Něžná Boží ruka“

Sestry informovaly o svém jednání arcibiskupa z Bogoty a ten jejich Pravidla schválil a povzbudil je, aby byly svatými řeholicemi. Napsaly také donu Ruovi: „Jsme chudé mladé ženy zasažené hrozným zlem, které se jmenuje lepra, násilím jsme byly odvedeny a odděleny od rodičů, v okamžiku zbaveny naděje a všech našich přání... Pocítily jsme něžnou Boží ruku ve svatém povzbuzování a ve zbožné snaze Dona Ludvika Variary v naší veliké tělesné i duševní bolesti. Jsme přesvědčené, že je to vůle Nejsvětějšího Ježíšova srdce a tím, že jsme našly způsob, jak ji lehce plnit, začaly jsme se nabízet jako oběť usmíření.“

Tím následujeme příklad Dona Ondřeje Beltrami, salesiána. Teď jsme se rozhodly udělat další krok dopředu: chceme, svázané třemi sliby, vytvořit malou rodinu Dcer Nejsvětějšího Ježíšova a Mariina Srdce, tím budeme sloužit Bohu a věnovat se službě našim bratřím, zvláště dětem z Útulku...“
Don Rua odpověděl: „Je to nádherná instituce a musí se uchovat.“

Ukřižovaný kněz

Byla to poslední potěšující slova, která don Variara od někoho slyšel. Od tohoto okamžiku se nad ním a nad jeho kongregací rozpoutala bouře. Byl ve všem bržděn, pomlouván, házeli mu klacky pod nohy. Byl odvolán do Agua Dios. Mučili ho tím, že mu zakázali i to, aby sestrám psal a odvolali ho i z Kolumbie. Jeho kalvárie byla dlouhá, snášel ji trpělivě a v mlčení, byl obdarován Bohem proto, aby jeho sestry duchovně rostly. Sestry žily a prosperovaly. Jejich představená, matka Lozano, napsala:

„Lidsky řečeno jsme byly naprosto bezbranné, ale Pán nás svou rukou bránil a jeho milosrdenství nás zachránilo.“

Lidskému srdci se dělá špatně, když člověk prochází posledním desetiletím života Dona Variara. Člověk se dotýká rukou toho, jak ten Zlý si může posloužit i lidmi zasvěcenými Bohu, jejich nejlepšími úmysly, proto, aby mučil velikého Božího služebníka. Lidskému srdci však dělá dobře číst poslední slova, která mohl napsat svým duchovním dcerám: „Posvěťme poslední okamžiky svého života, které nám ještě zbývají, aby žeň trvala navěky. Ach, jak se těším na nebe. Tam se všichni setkáme a budeme věčně šťastni. V nynější době žijme spojeni v duchu: poslušností, pokorou, čistotou, umrtvováním, ale jediné z lásky... Nezanedbám vás sirotky, protože moje modlitby za vás jsou neustálé, toužím vidět vás všechny svaté.“

Don Luigi Variara zemřel 1. února 1923 v pouhých 48 letech, daleko od všech a také (zdálo se to) zapomenut všemi. V roce 1964 však papež Pavel VI. poznal jeho kongregaci papežského práva jako kvetoucí s několika set řeholnicemi. Dnes v roce 2015 je jich 378. V dubnu 1993 byly ctností Dona Variary uznány církví jako „heroické“ a papež Jan Pavel druhý ho prohlásil za ctihodného a 14. 4. 2002 na náměstí svatého Petra za blahoslaveného. Jeho památka se slaví 15. ledna.

Obětní charisma

Naše společnost zoufale bojuje proti fyzickému zlu a to vědou a technikou. Veliký pokrok dovolil to, že jsme získali kvalitnější život, ale zároveň odsunujeme na okraj mnoho lidí kvůli věku, fyzickému omezení, kvůli psychickému omezení, společenskému a ekonomickému. Lidé jsou omezováni, že nejsou sto přijmout účinně roli ve společnosti, která je egoistická a kde vládne silná konkurence. Starý člověk, nemocný a odsunutý na okraj potřebují silnou a stálou motivaci, aby znovu-získali touhu žít a našli smysl života. Zkušenost obětního salesiánského charismatu je možná nejen u toho kdo trpí fyzicky, ale také u toho kdo trpí morálně. Prožívat salesiánskou obětní zkušenost je darem Ducha svatého pro každého křesťana, protože žádná lidská bytost nemůže utéci utrpení a toto prožívání jako dar vlastního života se proměňuje v nástroj osobního vykoupení, když překonáváme vlastní bolest a přijímáme utrpení druhých, jako povolání služby nabízené Otci, jak to udělal Ježíš ve svém Velikonočním tajemství.

Madre Eulalia Marin je dnes Generální představená (2015) Dcer Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie.

Zakladatel Dcer Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina

Založení Dcer Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina, vzniklo za velice nepříznivých okolností, v Agua de Dios, (v překladu znamená Boží voda), je to malá vesnička, kde je velice teplo a sucho.

Vesnice byla uzavřena, něco jako koncentrační tábor, obehnaná sloupy se sedmi ostnatými dráty.

Větší část obyvatel vesnice byli malomocní, mnohé doprovázeli jejich zdraví příbuzní. Don Variara se inspiroval úctou k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a zkušeností, Ctihodného Andrea Beltrami. Založil originální Kongregaci ze zdravých i malomocných. Bylo 7. května 1905, když on, mladý kněz se sedmi dívkami, byly nemocné leprou a dvě zdravé, ale byly to dcery nemocných rodičů, dal začátek novému Institutu. Mnoha lidem se to zdálo být bláznovstvím. Zdravé novicky byly donucené vstoupit tam tajně. Přestřihly v noci ostnatý drát. Ve skupině nejvíce vynikly Olive Sanchez, první představená malomocná, základní kámen Institutu a Anna Maria Lozano, druhá představená a dcera malomocného otce. Potom přišla

doba, kdy se mohly rozšířit mimo leprosárium, ale také mimo Kolumbii. Věnovaly se pastorační práci nemocných a pastorační práci mládeže, která žila v této vesnici: V útulku pro malomocné sirotky pojmenované po „Don Michele Unia“, knězi, který ho založil. Institut byl napřed diecézního práva od 5. června 1930, Institutem papežského práva se stal od 6. dubna 1964. Aktuální stav je 378 členů v 65 komunitách a je přítomen v třinácti zemích: Colombia, Brasil, Ecuador, Guinea Ecuatorial, México, República Dominicana, Bolivia, Camerún, Španělsko, Itálie, Peru, Venezuela. Sestry mají taky Sekulární institut.

O co šlo v případě Variara? Obrátil jsem se na salesiána Dona Julio Olarte, který o blahoslaveném Luigi Variara udělal doktorskou práci na fakultě historie.

Odpověď Dona Julio Olarte:

Tvůj dotaz je velice povšechný, myslím si však, že ho můžeme uspokojit zmínkou o jedné pomluvě, kterou o něm šířil určitý člověk jménem „Cordova“ a to v tom slova smyslu, že měl dítě s paní jménem Anna Maria Lozano, která ho však potratila. Toto se ví z dobrých pramenů, z rezervované tradice a je v souladu se shromážděným historickým skutečným výzkumem:

1. Inspektorem a záminkami „které umožňují pochopit“ pomluvy v několika jeho dopisech.
2. Svědectvím o zničení dokumentace Variara spolu se svědectvím asi 30 jiných Salesiánů, které jsem našel v našem generálním archivu, když jsem dělal doktorskou práci. V té době způsob jak vrátit člověku, který byl pomlouván čest, která byla jednou provždy prověřená, jeho nevinnost, se dělalo tak, že byla spálena pomlouvačná dokumentace. Myslím si, že je to odpověď na tvůj dotaz. Moc zdravím všechny a povzbuzuji je, aby šli ve šlépějích svatých.

Julio Olarte

Don Julio Olarte je bývalý světový delegát pro ACS kolem roku 2000. Dnes v roce 2015 je vikářem salesiánské inspektorie v Kolumbii. Bratranec jeho dědečka byl Generalissimus Franco.

6. srpna 2008 byl v Kolumbii otevřen proces beatifikace a kanonizace Matky Maria Lozano (1883 - 1982), druhé Generální představené „Institutu Dcer Nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariina“.

Institut Dcer Nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariina, řeholním institutem papežského práva založený roku 7. května 1905 salesiánem, blahoslaveným Luigi Variara. Je to jediný institut v církvi, který připouští zasvěcení se sestrám nakaženým leprou. Jsou přítomní v zemích: Colombia, Brasil, Ecuador, Guinea Ecuatorial, México, República Dominicana, Bolivia, Camerún, Španělsko, Itálie, Peru, Venezuela.

23 prosince 1981 byli sestry uznané jako Institut Salesiánské Rodiny, když byl hlavním představeným Don Egidio Viano.

Madre Eulalia Marin Rueda je generální představenou Institutu. Narodila se 9. května 1947 v La Belleza, Santander del Sur, Colombia. Do Institutu vstoupila v roce 1964 a 6. července 1967 složila první sliby. V prvních letech po slibech a po pedagogické přípravě vyučovala v Ecuadoru, potom se nevěnovala formaci a byla taky asistentkou v noviciátě. Potom byla poslána do Říma, kde si udělala doktorát ze spirituality. Dílo pro malomocné je asi největší dílo, které salesiáni vybudovali v Kolumbii. Tomu dílu se věnovali velcí lidé jako: don Michele Unia, blahoslavený don Luigi Variara, don Angelo Cuenca, Němci don Maximilian Bürger, a don Peter Kühn. Jejich horlivost vzbudila nadšení a sympatie jak v Kolumbii, tak i v Itálii. Don Luigi Variara, jako opravdivý muž Boží, věřil v zasvěcené povolání dcer malomocných, a spolu s nimi založil Institut Nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariina.

Jak to tam vypadá dnes? Již 50 let je Agua de Dios normálním městečkem, do kterého se může přijet podívat každý. Poctivá práce salesiánů a sester ukázala, že malomocenství je možné léčit, že není příliš nakažlivé pro ty, kteří dodržují určitá pravidla, a že z něj není nutné mít panickou hrůzu.

Komunita salesiánů se čtyřmi spolubratry zajišťuje chod farnosti a sousední školy. Dcery Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Mariina se rozrostly do řady zemí světa a tvoří jednu ze složek Salesiánské rodiny. V Agua de Dios mají svůj mateřský dům, ve kterém žije asi 20 sester, některé z nich jsou také malomocné. Slouží v místních leproseriích, které se podobají moderním nemocnicím. Zachovávají si ale lidskou tvář, kde postižený člověk nachází laskavé srdce a odbornou pomoc. Je to místo, kam přijíždí i medicové z různých

koutů podívat se, jak včas diagnostikovat malomocenství a jak s ním účinně bojovat. Ale především je to místo misijního nadšení a obětavé práce pro ty nejchudší a nejpotřebnější.

Jan Ihnát

Data

Blahoslavený Don Luigi Variara. Jeho památka se slaví 15. ledna.

- 16.1.1875 - Narodil se a byl ten samý den pokřtěn v Viarigi (Asti)
- 1.10.1887 - Příchod do Turína na Valdoko
- 20.12.1887 - Don Bosko se na něho podívá velice milým a zvláštním pohledem na ten pohled celý život nezapomněl.

- 17.8.1891 - Vstupuje do Noviciátu ve Folizzo
- 2.10.1892 - Věčné sliby do rukou blahoslaveného Michala Rui
- 1890 – 1894 - Studium na Lyceu na Valsalice
- 29. 5.1894 - Odjíždí do Kolumbie – Agua Dios
- 6.8. 1894 - Příjezd do Agua de Dios
- 9.12.1895 - Smrt Dona Unii, ředitele Lazaretu
- 8.9.1897 - hudební skupina malomocných chlapců dává první koncert před civilními autoritami i ostatní veřejností. Úspěch je veliký.

- 24.4.1898 - Kněžské svěcení v Bogotě
- 1.1. 1905 - Magistrem noviců v Mosquera
- 7.5.1905 - Začátek Kongregace dcer Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie
- 3.1.1909 - V Contratazion
- 1.1. 1910 - Vrací se do Agua de Dios
- 1.1. 1917 - Ředitelem Oratoře
- 1.6.1918 - Je v podezření, že onemocněl leprou
- 20.2.1919 - Kaplanem v Barranquilla
- 19.2.1921 - Je v Tariba (Venezuela)
- 15.12.1922 - Je v Cucuta (Kolumbie) onemocněl.

- 29.1.1923 - Přijímá svátost nemocných

- 1. 2. 1923 - Umírá, je pohřben v Cucuta

- 17.6.1932 - Exhumace jeho ostatků.
- 17.11.1932 - Přenesení ostatků do Agua de Dios
- 18.8.1959 - Začíná proces blahořečení
- 2.4.1993 - Je prohlášen Ctihodným.
- 14.4.2002 - Je prohlášen blahoslaveným.